

SA MOROM

Na koju ćemo stranu,
onesvešćena paučino?

Čime li me braniš od uroka,
nevesto, sestro u ružnoj svil?

Zri li još pakosno žito,
senko iznad vidnog razbojišta?

Zaludu li melem na crvljive rane,
ptico koja se osipaš
u zvezdanu prašinu?

Grabe li se o tebe mora,
zibaju li te biljke
u opasnim semenkama?

Doneše li te talas
kad u čelo poljubi svetlost
koja nadire kroz crne dveri?

Osvrne li se dobra smrt
na onu stranu
s koje u ovu gluvu pustio
nišane sunčani topovi?

S VETROM

Iz pluća kada u beli svet
nevidljivim vretenom
fanaru predu rastegneš,
gde te zatekne sunce?

Na ušcu u iscurelo oko,
belo od nesanice
a jalovo od pustosi,
čime te pokriva noć?

Na dalekoj severnoj zvezdi
iza sedam, devet i trinaest
gora, mora i mramora,
kakav kamen stavljaš pod glavu?

Čime te dariva sunce,
šta noć ti šapče u uho,
ili ti kamen počiva u srcu?

Okuje li te srmom i plefivom,
opaše li te grobištem?

S VREMENOM

Upliću se u ugлу severa
u srebrnu školjku
paučina i svetlost.

Tvoja košuljica niz vjetar
svemirom, u moju glavu
šalje tajne poruke.

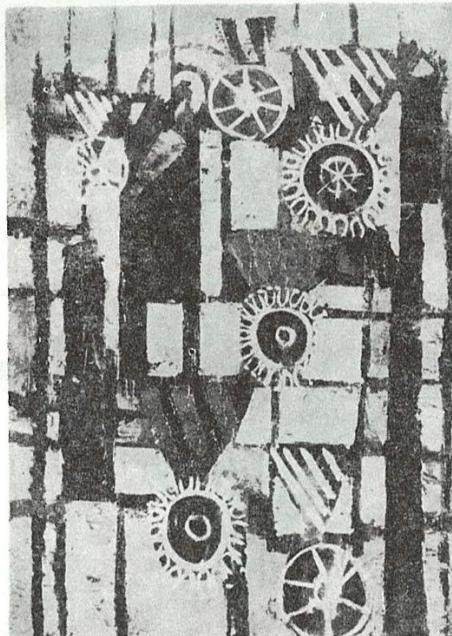
Istočnik moje ljubavi
raznosi kupu semena
što iza tebe nosi žetvu.

Tvoja košuljica na veđru,
tvoje brodovlje nizvodno,
tvoja povodan svetom!

A gde ti noćiva senka?

GOJKO JANJUŠEVIĆ

davije

Ankica Oprešnik: DVADESETPETOGODIŠNJI
POMEN I

S KAMENOM

Rascvetava se lažna mudrost
i preti tamnim nožem svetlosti.
Ista nam se pluća razlistavaju
za povodnjele oči, za oslepeli vazduh.

Šta nas to iz mračnog srca vreba,
iza sedam brava, u brazdi bele njive?

Iz naše mladosti memla bije,
iz memle preži morski izvor.

Naša se duša raspada
u vršlogu zvezdane prašine.

Iz tebe se pomalja moja ruka,
u meni se otvara tvoj grob.

Koja je naša strana sveta?

SA DRVETOM

Ne daju žilama zvezde
do bezdanog uvora,

tamo gde se u vreme
uliva pokisla noć,

dok se dan s velikom ranom na čelu
suludo oko sebe okreće.

Vetar se tu snebiva da me takne,
ptica mi stere počinak.

Oko lagano u posnu zemlju kaplje,
a u duplju se useljava zvezda.

Tu gde bezdan čekam u zasedi
široka njiva svanjiva.

SA ZVEZDOM

A gde je tvoja zvezda?

Kuda nas ova voda rasplavljuje,
čija nas magla zaklanja?

Pada kosmička prašina
između neba i srca.

Jedna ptica svu noć oblaće
svoju onesvešćenu senku.

Jedan se kamen odvajkad
u ponor — mene odronjava.

A gde je tvoja zvezda?

SA BOŠKOM GLUŠCEM

Iz tvog se srca, već odavno zemlje,
na mene belim nevestinskim velom
pepelom ceri ozarena ljubav.
Poseci hladnim osmehom
jasno mi grlo, brate po nesanici,
štitonoša na mirisnom odru.

Tvoje kopije oprasjuje jalove cvebove,
kroz pusto sedlo šiklja oštra trava,
preko čela jezde mravi i plodno zrnavlje,
u tvojim zakrećenim dupljama zmije legu
jaja.

Tvoje se oko ponovo otvara
u stablu mladolikog drveta
i začuđeno gleda: isti svet.

Tvoja srž zviždi u mojim rebrima,
joj suvi javore, tvoja reč sa usne mi
zariva pticu u srce severa, tvoje kopije
mojom rukom ubija froglavu aždaju.

Vraćam se u predeo bez tvog štitu,
slep, sa tvojom zenicom na čelu.